

Sygn. akt III CSK 216/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku S. Ż.  
przy uczestnictwie M. B.  
o rozgraniczenie,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 22 października 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki  
od postanowienia Sądu Okręgowego w Nowym Sączu  
z dnia 29 stycznia 2015 r., sygn. akt III Ca 186/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala  
wniosek o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu - w sprawie o rozgraniczenie – zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w Nowym Sączu, VII Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w Muszynie z dnia 30 grudnia 2013 r.

Od postanowienia Sądu drugiej instancji uczestniczka wniosła skargę kasacyjną, powołując się na występowanie przyczyn kasacyjnych określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga może być oczywiście uzasadniona, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne ani potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, co zawsze wymaga pogłębionych analiz i ocen. Oczywista zasadność jest natomiast cechą, która występuje „na pierwszy rzut oka” i unaocznia, że naruszenie przepisów prawa materialnego lub procesowego nie budzi wątpliwości oraz nie wymaga szerszych rozważań. Jest jasne, że gdy skarga jest w tym znaczeniu oczywiście uzasadniona, nie może być w niej miejsca na poważne, istotne zagadnienie prawne.

Skarżąca zresztą nie wyjaśniła, które przepisy i dlaczego wymagają wykładni, a stwierdzenie, że chodzi o wykładnię „powołanych niżej przepisów prawa w szczególności ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych” jest dalece nieprecyzyjna i niewystarczająca. Nie wskazano także, dlaczego ta wykładnia ma być dokonana w odniesieniu do ustawy obowiązującej od niemal 50 lat i na czym ma polegać.

Z kolei opis zagadnienia prawnego sprowadza się do krytyki ustaleń oraz odpowiedzi na kwestie, które zostały przez Sąd wyjaśnione. Nie można także uznać, że została wykazana „oczywista zasadność skargi”, zwłaszcza że twierdzenie to - co już podniesiono - pozostaje w sprzeczności z powołaniem pozostałych przyczyn kasacyjnych.

Wniosek o przyznanie kosztów pomocy z urzędu oddalono, gdyż pełnomocnik nie złożył oświadczenia, że te koszty nie zostały uiszczone w całości

lub w części (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 października 1998 r., II CKN 687/98, OSNC 1999, nr 3, poz. 63).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).